LIBRIS | We know books

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. În copilărie, când a descoperit cărțile, a fost atât de încântat, încât și-a propus să se facă scriitor atunci când o să fie mare. Un timp ideea asta i-a ieșit cu totul din cap. A terminat Filosofia, a tradus peste treizeci de cărți și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus *Bicicleta galbenă*.

Olguța și un bunic de milioane e romanul lui de debut. Succesul primului volum a generat o serie, care a continuat cu *Olguța și Operațiunea Jaguarul*.

József Vass este un ilustrator din Cluj-Napoca, licențiat în grafică și design la Universitatea Creștină Partium din Oradea. Primele sale ilustrații au prins viață încă de pe băncile facultății, când a fost îndrumat de profesori și colegi să se concentreze pe această ramură a artelor vizuale. A reușit să își dezvolte un stil personal prin care să poată fi remarcat, realizând ilustrații digitale, dar și în acuarelă, folosind tot soiul de forme și culori în încercarea de a crea personaje originale.

Din 2015 este membru al Clubului Ilustratorilor din România. De-a lungul activității de ilustrator a lucrat la proiecte destul de variate, creând ilustrații pentru jocuri web și mobil, ilustrații pentru auxiliare școlare, ilustrații de carte și reviste pentru copii și multe altele.

Alex Moldovan

OLGUȚA
și marea demascare

Ilustrații de József Vass

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Prolog 5

CAPITOLUL 1. Razia 11

CAPITOLUL 2. Un duș rece 16

CAPITOLUL 3. Lege și ordine 21

CAPITOLUL 4. Un necaz nu vine niciodată singur... 25

CAPITOLUL 5. Casa de nebuni nu-i acasă 28

CAPITOLUL 6. În care mă sufoc 33

CAPITOLUL 7. Ciudat 36

CAPITOLUL 8. Glasul roților de tren 38

CAPITOLUL 9. Un oraș grăbit 44

CAPITOLUL 10. Ceilalți bunici 48

CAPITOLUL 11. Spectacolul nu se încheie până când nu cântă primadona 52

CAPITOLUL 12. O cină în familie 57

CAPITOLUL 13. București 63

CAPITOLUL 14. O ciocolată caldă 70

CAPITOLUL 15. Mici plăceri 75

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 16. Despre cum (nu) am salvat lumea 79
CAPITOLUL 17. De la egal la egal, amical 86
CAPITOLUL 18. În care revin cu picioarele pe pământ 90
CAPITOLUL 19. Nu vă mai uitați la televizor! 97
CAPITOLUL 20. Lung e drumul Clujului 99
CAPITOLUL 21. Înapoi la realitate 104
CAPITOLUL 22. Olguța contraatacă 109
CAPITOLUL 23. Olguța contraatacă în continuare 115
CAPITOLUL 24. Fă-te frate cu dracu' până treci puntea 121
CAPITOLUL 25. Cum să enervezi cu stil pe cineva 128
CAPITOLUL 26. Noaptea, toate pisicile sunt negre 131
CAPITOLUL 27. Vorbe 138
CAPITOLUL 28. Acasă la Dora 146
CAPITOLUL 29. În care tot *feng shui*-ul meu se duce pe apa sâmbetei 152
CAPITOLUL 30. Mesajul 157
CAPITOLUL 31. Planul 159
CAPITOLUL 32. La treabă 165
CAPITOLUL 33. Despre cercetătorii britanici 169
CAPITOLUL 34. *C'est chic!* 173
CAPITOLUL 35. *Audaces fortuna iuvat* 178

CAPITOLUL 36. Începe! 183
CAPITOLUL 37. Să înceapă petrecerea 187
CAPITOLUL 38. În care sunt inițiată în dansul de societate 193
CAPITOLUL 39. O nouă speranță 198
CAPITOLUL 40. Tot zbor 203
CAPITOLUL 41. Lista de lucruri pe care nu le-a inventat nimeni (sau, dacă le-a inventat, n-am aflat) 208
CAPITOLUL 42. Răzbunarea burlanului 210
CAPITOLUL 43. În împărăția lui Hades 217
CAPITOLUL 44. Niciodată să nu spui niciodată 225
CAPITOLUL 45. La povești 229
CAPITOLUL 46. Pisicile cad întotdeauna în picioare 236
CAPITOLUL 47. Ghid de bune practici pentru scrierea cărților pentru copii 241
CAPITOLUL 48. În bârlogul lupului 244
CAPITOLUL 49. Unu-i una și două-s două 249
CAPITOLUL 50. Întoarcerea Olguței 251
CAPITOLUL 51. ♥ 258
CAPITOLUL 52. În care lucrurile încep să se lege 260
Epilog 266
Cuvânt către cititori 271

LIBRIS | We know books

Redactori: Alina Ioan, Florentina Hojbotă
DTP: Angela Ardeleanu
Design și DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLDOVAN, ALEX
Olguța și marea demascare / Alex Moldovan; il. de József Vass. – București: Editura Arthur, 2024

ISBN 978-630-321-598-3

I. Vass, József (il.)

821.135.1-93-32

© Editura Arthur, 2024, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Prolog

Bună, sunt Olguța Tomescu. E posibil să fi aflat câte ceva despre mine dacă ați citit primele două volume ale acestei serii. Pentru șmecherii care au sărit direct la volumul trei, o să spun în câteva cuvinte ce s-a întâmplat până acum.

Locuiesc în Cluj cu părinții mei. Când mama s-a îmbolnăvit, tata a plecat să muncească în străinătate ca să facă rost de bani pentru un transplant de rinichi. În loc să fiu lăsată să-mi văd de nefericirea mea, într-o zi fatidică de vineri am fost trimisă să locuiesc cu mătușa Nina, pe care nici n-o știam. De parcă nu era suficient, a intrat în scenă și bunicul, iar lucrurile au luat-o razna.

Dacă ați auzit de mine, sigur știți și de bunicul putred de bogat pe care îl am în dotare. Plăcerea lui supremă e să se țină de farse și glume proaste. Cum ar fi să-și pună angajatul, pe Maximilian, să mă fugărească prin tot orașul. Aveam să aflu mai apoi că de fapt mă testa pentru a-și da seama dacă e ceva de capul

LIBRIS | We know books

meu, ca să știe dacă mă face moștenitoarea imperiului financiar pe care l-a clădit. Cum asta a coincis cu plecarea mea de acasă și cu internarea mamei în spital, e posibil ca nivelul de stres să mă fi împins la o grămadă de trăsnăi pe care mai târziu le-am regretat.

M-au ajutat mult prietenii mei Cora și Victor, fără de care mi-ar fi fost mult mai greu. Sau cel puțin mai plictisitor. A, și să nu uităm de Farid, cățelul meu, singurul bull terrier din lume echipat cu ochelari și o eșarfă roșie, gătit așa ca să nu mai bage spaima în populație.

La un moment dat, sătulă să tot fug, m-am dus de bunăvoie la bunicul, și l-am impresionat cu farmecul și inteligența mea. Așa că primul volum a avut happy-end, așa cum îi șade bine unei cărți de aventuri pentru copii: printr-un gest de rară noblețe, bunicul s-a oferit să-i doneze mamei un rinichi, el neavând ce face cu doi. Frumos din partea lui, nu-i așa?

Din păcate, povestea nu s-a oprit aici. În volumul al doilea am povestit despre cum l-a răpit Maximilian pe bunicul, care nu apucase încă să-i doneze mamei mele rinichiul, cerându-ne în schimbul eliberării lui un milion de dolari. Asta era cu aproximativ un milion de dolari mai mult față de câți bani aveam. Am declanșat imediat Operațiunea Jaguarul. Cu o intuiție de geniu, am înscenat înmormântarea mamei, ca să-i

pun pe o pistă falsă pe răpitori și să avem timp să organizăm recuperarea bunicului. Nu toți au gustat faza cu înmormântarea, însă cei cărora le-a plăcut m-au felicitat pentru punerea în scenă.

Între timp, bunicul ajunsese în mâinile lui Benone, un mafiot puternic și misterios care m-a sunat să-mi spună că valoarea răscumpărării a început să crească și că aș face bine să mă grăbesc odată cu banii ăia. Aici a intervenit colegul meu de clasă, Cornel, care s-a bucurat să pună stăpânire pe camerele de supraveghere ale Primăriei de dragul meu. Pe bunic l-am găsit până la urmă, grație unei greșeli de-a lui Benone. Era viu și nevătămat, la fel de cinic și de neînfricat cum îl știam, dar răpitorul lui parcă se evaporase.

Erau atâtea enigme de elucidat, atâtea întrebări fără răspuns, încât rezolvarea lor părea o sarcină imposibilă.

Până la urmă, Poliția l-a găsit pe grădinarul despre care crezuserăm că e Benone. Ghinion. Nu era el, ci un angajat de-al lui, care-i ținuse companie lui Constantin cât timp fusese prizonier în casa din vecini. Nici el nu-și văzuse la față șeful, așa că nu ne-a fost deloc de ajutor. Începusem să mă întreb dacă individul ăsta exista cu adevărat sau trăia doar în imaginația oamenilor.

Între timp, am împlinit 13 ani. Da, bine, mulțumesc, sau ce se zice în ocaziile astea. La mulți ani și vouă.

LIBRIS | We know books

Am înțeles că multă lume a trecut prin asta, așa că nu-i genul de ispravă cu care să mă laud. Mi-am făcut și cont de Facebook, acum, că am vârsta legală. După o săptămână, m-am plictisit de el și am uitat că există.

Și, că tot veni vorba de laude, am descoperit shoppingul de haine. Da, bine, puteți să râdeți cât vreți, așa aș fi făcut și eu cu câteva luni în urmă. Intru în sevraj dacă nu mă bag zilnic pe site-urile cu reduceri. De parcă n-ar fi fost suficient, e posibil să-l fi transformat și pe Cornel într-un dependent. Cu toată rușinea, trebuie să recunosc că e posibil să-l fi stricat pe bietul băiat!

Ciudat lucru, dar au început să-mi placă mâțele tot mai mult. Să nu mă înțelegeți greșit, îl ador pe Farid. Ia gândiți-vă ce cool ar fi fost să umblu peste tot însoțită de o pisică! Cred că bunicul ar fi mai mult decât încântat să mă vadă intrând în clanul iubitorilor de feline. Lui nu i-am spus nimic. E o informație pe care o păstrez pentru când chiar o să am nevoie de ea.

Am implicat atâta lume în necazurile mele, încât mă tem să nu se întoarcă împotriva mea. E drept, mi-am făcut și prieteni noi, ceea ce-i de mirare. Mă gândesc serios ca de acum înainte, când fac cunoștință cu cineva, să mă prezint ceva de genul: „Bună, sunt Olguța. Nu mă cunoști încă, dar viața ta e pe cale să devină extreeem de interesantă." Ca să știe oamenii în

ce se bagă. Nu cred c-aș greși prea mult și ar merge ca *disclaimer*, ca să nu mă trezesc cu reclamații ulterioare.

Nu vreau să vă mai rețin. Mai ales că poate știți deja ce se întâmplă în primul capitol și sunteți curioși ce urmează.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 1

Razia

Când e vară, dacă se întâmplă să ai un munte de bagaje care te împiedică să ieși din casă și un zâmbet tâmp ți se întinde pe toată fața, asta înseamnă un singur lucru: vacanță! Cu mers la mare *și* la munte, fără conferințe pe Skype și fără gânduri legate de boală. Deși știți că ăsta nu-i genul meu de distracție, în mod excepțional, abia așteptam să fiu ruptă de oboseală, bronzată peste măsură, scoasă din sărite de șoferi nesimțiți, de vânzători aroganți sau de gafele pe care eram convinsă c-o să le fac.

Era prima vacanță pe care o petreceam cu ai mei după operația mamei și eram gata să mă sacrific pe altarul distracțiilor simple și eficiente. Oricine ar fi îndrăznit să pună bețe în roate planului meu de a-mi petrece vacanța cu familia era fie nebun, fie nerușinat. Fie un polițist mustăcios de o sută douăzeci de kile, cu pantaloni prost călcați și o moacă transpirată, care se pregătea să sune la noi chiar când am deschis ușa. Având în vedere că ultima aventură începută în pragul

LIBRIS | We know books

ușii îmi dăduse viața peste cap, vă puteți imagina ce dispoziție mi-a creat priveliștea aceea dizgrațioasă.

— Bună ziua, sunt agentul Bulboacă de la Secția de poliție numărul 6. Îl căutăm pe domnul Tomescu Dan.

Cel care vorbise nu era deloc pătruns de spiritul vacanței. Ba dimpotrivă, aș zice. Iar cei trei indivizi îmbrăcați în negru care-l însoțeau, cu atât mai puțin. M-am blocat. Nu mi-e rușine să mărturisesc că mă ia cu fiori reci atunci când văd oameni înarmați, spre deosebire de tata, pe care-l apucă mâncărimea de limbă.

— Bună ziua, eu sunt, vă ascult, a rostit sus-numitul tată, care a apărut la timp ca să mă salveze.

— Sergent Bulboacă sunt. Domnule Tomescu, o să vă rog să ne însoțiți la Secția de poliție. E o verificare de rutină.

— Ați putea să-mi spuneți despre ce-i vorba mai exact? După cum vedeți, ne pregătim să plecăm în concediu și suntem în întârziere. Sunt sigur că putem rezolva asta și după ce ne întoarcem.

Sergentul le-a făcut semn cu capul celor din spate.

— I-auziți, se grăbesc. Se pare că am ajuns la țanc. Destinația e cumva Madagascar? Sau v-ați luat bilete direct spre Costa Rica?

— Ce-i cu glumele astea de doi bani? a sărit și mama. Ia măsurați-vă cuvintele! Și nu, nu vine nicăieri cu

dumneavoastră. Dacă nu mai e și altceva, aș aprecia dacă ne-ați lăsa să ne vedem de drum. O zi bună, domnilor!

— De asta mă temeam, dar văd că n-avem de ales, a oftat mustăciosul. Domnule Tomescu Dan, pe numele dumneavoastră s-a înregistrat o plângere penală. Sunteți acuzat de răpire, șantaj și însușire de foloase necuvenite.

— Ce?! Pof... Poftim? Șantaj? Răpire? Dar asta-i culmea! O să sun imediat la secție și o să vă reclam superiorilor. Și să nu credeți c-o să mă opresc aici. Avocatul meu va depune o plângere în cel mai scurt timp împotriva dumneavoastră personal. Vă asigur că o să mai auziți de mine.

Cocoțat pe muntele de bagaje, Farid s-a apucat să-i mârâie amenințător pe cei patru. L-am chemat imediat la mine și i-am dat comanda culcat. A trebuit să repet de trei ori până să se supună cu vădită părere de rău.

— Domnule Tomescu, depuneți ce vreți, e dreptul dumneavoastră. Deocamdată eu vă rog să nu ne faceți probleme. E pentru ultima dată când vă invit să ne însoțiți în mod civilizat la secție ca să lămurim povestea asta.

— Nici nu mă gândesc. O să plătiți pentru asta, faceți o foarte mare greșeală!

Polițistul a mai aruncat spre colegii lui o privire plină de lehamite.

LIBRIS | We know books

— Da, știu, nu sunteți vinovat de nimic. Dacă v-aș spune de câte ori am auzit asta până acum, n-ați mai insista. În fine, e alegerea dumneavoastră. Eu am încercat să evit circul, îmi sunteți martori, s-a dezvinovățit el ridicând palmele în sus, de parcă n-ar fi avut nicio vină.

Mamei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Circ? Care circ? Cine vă credeți să ne vorbiți așa? Sunteți de o nesimțire monumentală!

— Doamnă, vă rog eu mult, fără invective, că știm și noi câteva și n-o să vă placă.

— Dar cum vă permiteți?! Plecați imediat de aici!

— E penibil deja, zău. Degeaba vă certați cu mine. Îmi fac doar datoria. Veniți cu noi și lămuriți-vă problemele la secție și, sigur, dacă sunteți nevinovat, puteți pleca în cel mai scurt timp.

Felul în care spusese ultima frază nu lăsa să se vadă niciun dubiu cu privire la ce credea despre nevinovăția tatei.

— Acesta este un abuz! Refuz categoric să vă însoțesc!

Polițistul a mai oftat o dată și a scos de la brâu o pereche de cătușe.

— Cum doriți. Și vă țineți om serios... Încercați să vă purtați decent măcar de dragul fetiței.

Mustăciosul s-a întors spre mine și m-a privit cu milă.

— Ce vină are ea că tatăl ei a apucat-o pe căi greșite? Mă siliți să fiu dur, zău așa. Mâinile la spate, vă rog.

— E un abuz! Protestez! Ce... ce faceți? Au, mă doare! Vă rog să luați mâna de pe mine imediat. E revoltător ce se întâmplă! Sunt un cetățean al acestei țări și am drepturi...

Cu mișcări rapide și precise, umflatul l-a lipit pe tata de perete și l-a încătușat în fața noastră. Fără să stau o clipă pe gânduri, am sărit în spatele sergentului și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. Nu s-a clintit un milimetru. În schimb, unul dintre colegii lui s-a apropiat și m-a desprins de acolo cu mișcările calme, dar ferme ale cuiva care nu se afla la prima misiune de felul ăsta, fără să mă rănească altfel decât în amorul propriu. Pe mama o țineau ceilalți doi cu mare greutate în timp ce se zbătea încercând să se apropie de tata.

Fără alte cuvinte, l-au scos pe tata din curte, l-au suit în mașina cu care veniseră și duși au fost. Intervenția lor nu durase nici trei minute și lăsase în urmă două femei disperate, un câine care nu înțelegea ce se întâmplă și niște visuri distruse.

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 2

Un duș rece

Când eram mai mică, aveam un obicei aparte, ca să nu zic de-a dreptul ciudățenie. Pe oriunde mergeam, acasă, afară sau la școală, trebuia să calc doar pe suprafețe pline sau de aceeași culoare. Vă sună cunoscut? Sper că nu.

Pentru că era al naibii de greu.

N-aveam voie să pun piciorul, de exemplu, pe crăpăturile din asfalt, pe rosturile dintre plăcile de gresie sau pe locul unde se îmbinau covoarele. Era un fel de superstiție. Nu-mi mai amintesc ce credeam c-o să se întâmple dacă nu făceam așa, dar cu siguranță era ceva rău. Cel mai nasol era când nu aveam imediat o soluție și rămâneam cu piciorul suspendat în aer până găseam ceva – sau cădeam pe jos grămadă, incapabilă să aleg locul unde să calc, spre exasperarea alor mei sau spre amuzamentul celorlalți copii.

Pentru o secundă, am retrăit senzația aia enervantă care m-a chinuit ani întregi.

După plecarea polițiștilor, am intrat într-o stare de șoc. Am trecut de la fazele de negare, furie, negociere și depresie la acceptare cam în cinci minute. Mai mult nu mi-am permis. Era imposibil să ni se întâmple asta. Nu era corect! După stresul legat de operația mamei și răpirea bunicului, aveam dreptul la o pauză, ca să ne revenim și să ne simțim și noi oameni. Era momentul să li se mai întâmple și altora nenorociri! Pe de altă parte, avusesem un an atât de prost, încât mi s-ar fi părut că-l stric dacă lăsam să se întâmple ceva bun. Așa că am strâns din dinți și am încercat să mă adun.

Nu era o sarcină ușoară.

Au urmat zile de coșmar. Nina s-a mutat la noi. La fel și Victor. Mama suporta prost agitația, așa că trebuia ajutată. Nici n-apucase să-și revină după anii de boală și suferință, că se trezise în coșmarul sinistru în care tata era mare infractor și fusese luat pe sus de lângă noi.

Noroc cu Victor, care era pe fază ori de câte ori aveam nevoie și mă ajuta cu tot felul de sarcini enervante. Mergea la cumpărături, îl scotea pe Farid la plimbare – chestii mărunte care mă scuteau pe mine de o grămadă de bătaie de cap.

Bunicul mă suna de câteva ori pe zi, adică de câteva ori mai mult decât aș fi preferat sau ar fi fost bine pentru sănătatea mea mentală. Exagerez. De fapt, s-a